

# Leonora

In een huis zo groot dat je er met gemak in zou kunnen verdwalen, woonde een vrouw die Leonora heette. Als je door een raampje of door de brievenbus bij haar naar binnen gluurde, dan zag je haar soms koortsachtig door de kamer ijsberen en met haar hoofd tegen de muur bonken. Af en toe stopte ze, ging zitten, sloeg dan haar armen om zich heen en wiegde met gebogen hoofd heen en weer. Als je je oor te luisteren legde tegen raam, dan kon je haar horen schelden, of juist horen jammeren en klagen alsof ze erge last had van buikkrampen. Je moest wel heel voorzichtig zijn, want je had kans om bij dat spieken op heterdaad betrappt te worden. Dan greep Leonora je bij je nekvel, stak haar vingers in je ogen en legde twee knopen in je oren, waarna ze riep: “Bemoei je met je eigen zaken, en maak dat je wegkomt, nieuwsgierig Aagje. Als ik je hier nog eens zie dan maak ik kikkerdril van je, mormel. Onthoud dat goed!”

Je zult begrijpen dat Leonora niet erg populair was in de buurt. Wie haar kende zei: “Ze is een takkenwif.” Wie haar goed kende zei: “Ze is een echte heks.” Maar wie

haar door en door kende wist... het geheim van Leonora de heks.

Wil jij Leonora ook door en door leren kennen? Haar geheim te weten komen? Lees dan voorzichtig... verder!

# Leonootje

Leonora was vroeger, toen ze nog klein was, een gewoon aardig, lief kind geweest. Leonootje heette ze toen. Leonootje Niemandsverdriet. Als baby lag ze vrolijk te trappelen en ze kraaide van plezier als de mensen naar haar lachten. Ze plaste, poepte en boerde naar hartenlust. Ze trommelde vrolijk met haar lepel in haar bord met pap, totdat het op de grond kletterde. Of ze smeerde het behang onder met jam en pindakaas. Ze leerde lopen net als jij: met vallen en opstaan, struikelend over haar molige beentjes. Later ging ze naar school. Daar leerde ze lezen, schrijven, rekenen en plagen. Gewoon, zoals alle kinderen: ze was lief, en soms ondeugend. Niets aan de hand dus.

Niets aan de hand? Nou ja, op één ding na: Leonootje vond dat ze waardeloze ouders had. Een stelletje kneuzen die je maar beter meteen in de afvalbak kon smijten, en dan stevig het deksel erop. Misschien waren die kneuzen op hun beurt gekneusd door hun ouders, maar het gaat te ver om dat uit te zoeken. Wat nu van belang is, is dat Leonootje de behoorlijke pech had bij deze prutouders geboren te zijn.



Zolang je je ouders niet kunt uitkiezen blijft deze tegenspoed helaas tot de mogelijkheden behoren. Laten we haar vader en moeder eens even nader bekijken.

Mevrouw Gertruda Niemandsverdriet verdiende als moeder beslist geen schoonheidsprijs. Ze was zo iemand die de ochtend begon met zich uren op te maken. De rest van de dag stond ze dan verliefd naar zichzelf te kijken: thuis in spiegels en glimmende deksels van pannen, op straat in autospiegels, etalages, en waterplassen. Overall kwam ze zo het liefst zichzelf tegen. Als Leonootje op schoot wilde kruipen riep Gertruda: “Ga weg met je vieze handjes. Zie je niet dat ik mijn nieuwe rok aan heb?”

En als Leonootje haar een kus wilde geven gilte ze: “Kijk uit voor mijn make-up.”

Als Leonootje haar wilde aaien schreeuwde ze: “Blijf verdorie van me af met je plakvingertjes!”

Nee, het meisje had geen moeder die haar eens even lekker zou knuffelen. Terwijl Leonootje, net als jij, daar toch veel behoefte aan had.

Gelukkig had ze een lieve, zachte lappenpop, een soort clown, die ze elke avond mee naar bed nam. Daar kon ze wel fijn mee kroelen. Ze vond het alleen wel jammer dat

haar pop nooit terug knuffelde. Maar goed, als ze haar neus erin wegstopte en de vertrouwde geur opsnoof, dan viel ze tenminste snel in slaap. En met de slaap kwamen de dromen, die vaak gaan over haar grootste verlangens. Leonootje droomde daarom bijna iedere nacht over een lieve papa en mama die haar liefdevol verzorgden en vertroetelden. Helaas bleef dat bij dromen, ook wat haar papa betrof.

Meneer Nico Niemandsverdriet was niet bepaald een vader die jij je als kind zou wensen. Deze man met bleek haar en een zuur gezicht was vaak de hort op naar een café of voetbalwedstrijd. Verder verdreef hij zijn tijd met zaakjes die het daglicht moeilijk konden verdragen: drugshandel, oplichterij en belastingontduiking waren criminele activiteiten waarin hij zeer bekwaam was. Hij kwam alleen thuis om zijn pantoffels aan te schieten, naar de bank te sloffen om daar televisie te gaan kijken met een pilsje in de hand. Voor de afwisseling kneep Nico wellustig zijn vrouw in de billen. Want hij was gek op haar buitenkant. En ook hield hij ervan Leonootje te pesten. Dat laatste deed hij vooral als Gertruda weer eens klaagde over de vieze vingertjes van het kind. Dan pakte Nico het kleine meisje met zijn knokige tengels beet en gaf haar een fikse aframmeling. Of erger nog: hij schrob-